

Sygn. akt VI Ga 20/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Michalina Sanecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Ramska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w S.

przeciwko : (...) S.A. Oddział Kopalnia (...) w B.

o zapłatę

po rozpoznaniu apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt V GC 349/13 upr

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda (...) Spółki z o.o. w S. na rzecz pozwanego (...) S.A. Oddział Kopalnia (...) w B. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Ga 20/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 stycznia 2014 r.

(sporządzone w trybie art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu V Wydział Gospodarczy w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o.

w S. przeciwko (...) S.A w B. o zapłatę kwoty 3.345,12 zł oddalił powództwo (pkt I) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 634 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II), sygn. akt V GC 349/13 upr.

Strona powodowa pismem z dnia 29 listopada 2013 r. (k. 132-133) wniosła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości oraz domagając się jego zmiany i uwzględnienia pozwu, albo uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 484 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie pomimo wskazania przez powoda faktów uzasadniających potrzebę miarkowania kary umownej (wykonanie dostawy w całości, rażące

zawyżenie kary, marginalne opóźnienie, brak ujemnych skutków opóźnienia dla pozwanego, obciążenie dwukrotnie za to samo karą) i w konsekwencji uwzględnienie zarzutu potrącenia kary umownej z wynagrodzeniem powoda,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na niewłaściwej ocenie faktów wskazanych przez powoda, które uzasadniały miarkowanie kary, i w konsekwencji uwzględnienie zarzutu potrącenia zgłoszonego przez pozwanego.

W powyższej apelacji powód odniósł się do argumentacji Sądu I instancji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku w zakresie podstaw naliczenia przez pozwanego spornej kary umownej przedstawiając odmienne stanowisko w tej kwestii. Nadto stwierdził, że skoro pozwany odrębnie zastrzegł prawo do żądania kary umownej w wysokości 0,2 % wynagrodzenia za każdy dzień opóźnienia w dostawie, i odrębnie w wysokości 20% wynagrodzenia za nienależyte wykonanie, to kara w wysokości 20% nie może obejmować opóźnienia w dostawie. Skarżący kwestionował również stanowisko Sądu Rejonowego, że naliczona przez pozwanego kara umowna nie jest wygórowana i nie podlega miarkowaniu.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie w całości wywodząc, że przedstawione w niej zarzuty są bezzasadne. Jednocześnie pozwany podtrzymał zajmowane w sprawie stanowisko. Podniósł nadto, że Sąd Rejonowy jest związany oceną prawną i wskazaniem Sądu Odwoławczego wyrażonymi w niniejszej sprawie w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 25 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację powoda w niniejszej sprawie nie dopatrył się naruszenia przez Sąd Rejonowy w/w przepisów.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął z niego wnioski logicznie uzasadnione. Dlatego ustalenia faktyczne, jak również podstawy prawne rozstrzygnięcia przyjął za własne.

Należy podkreślić, że art. 233 k.p.c. daje sądowi możliwość oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania. Ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy, brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002, II CKN 817/00, LEX nr 56906; wyrok SN z dnia 14.12.2001 r, V CKN 561/00). Sąd Okręgowy nie dopatrył się żadnych z powyższych uchybień w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd Rejonowy wydał zaskarżony wyrok ponownie rozpoznając sprawę. Szereg okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zostało wskazanych i ocenionych przez Sąd Okręgowy uzasadnieniu wyroku z dnia 25 lipca 2013 r. (k. 111-114).

W szczególności Sąd ten wyraził ocenę, iż pozwany miał prawo naliczyć powodowi karę umowną w wysokości określonej w zamówieniu zaakceptowanym bez zastrzeżeń przez powoda. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Odwoławczego była to jedna kara umowna składająca się z dwóch elementów. Wskazana wyżej ocena prawna okoliczności sprawy wiąże zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy (art. 386 § 6 k.p.c.). Zasadnie zatem Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie sprawę powyższą ocenę oraz wskazania Sądu Okręgowego przyjął za jedną z podstaw dla rozstrzygnięcia żądania powoda.

W istocie zatem przedmiotem analizy Sądu I instancji był podniesiony przez powoda zarzut nadmiernego wygórowania kary umownej i żądanie miarkowania jej wysokości. Przy czym w toku rozprawy w dniu 24 października 2013 r. pełnomocnik powoda doprecyzował żądanie miarkowania wysokości kary umownej wskazując, że jego podstawą jest zarówno jej rażące wygórowanie, jak i wykonanie zobowiązania w całości.

Rozpoznając niniejszą apelację Sąd Okręgowy w całości podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, co do braku podstaw do miarkowania kary umownej, zaś przedstawioną przez ten Sąd argumentację przyjął za własną. Jak trafnie zauważył Sąd I instancji powód w terminie nie wykonał nawet części swojego zobowiązania. Ponadto obowiązek zapłaty kary umownej obciąża dłużnika niezależnie od wysokości poniesionej szkody, jest ona swego rodzaju odszkodowaniem ryczałtowym, a zatem taka konstrukcja instytucji kary umownej akcentuje jej funkcje represyjne i stymulujące. Należy zatem w pełni zgodzić się z Sądem Rejonowym, że celem kary umownej jest w pierwszym rzędzie wywarcie presji na dłużnika, aby wykonywał swe zobowiązanie należycie. Wysokość kary musi mieć wobec tego określony ciężar ekonomiczny dla zobowiązanego, aby w przypadku konieczności jej zapłaty była dla niego dotkliwa. W okolicznościach niniejszej sprawy wysokość naliczonej kary powyższych reguł nie narusza.

W kontekście powyższego należało uznać, że na skutek zarzutu potracenia złożonego przez pozwanego wierzytelność powoda objęta pozwem uległa umorzeniu (art. 489 § 2 k.c.). Tym samym żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie (art. 627 k.c.).

Reasumując – w świetle powyższego - wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za w pełni trafny wobec czego apelację pozwanej Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

Zarządzenie:

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
2. Po wykonaniu pkt. 1 (nadejściu ZPO) akta zwrócić Sądowi Rejonowemu w Tarnobrzegu V Wydziałowi Gospodarczemu.